III 1815

Serviciul-Mondial

Buletin internaţional de informaţii asupra problemei jidoveşti

APARE DE DOUA ORI PE LUNA IN 18 LIMBI
germană / engleză / franceză / rusă / ungară / spaniolă / română / olandeză / daneză
norvegiană / suedeză / sârbă / croată / bulgară / greacă / ucraineană / polonă / arabă

Număr special — Editura în Frankfurt/Main — Septemvrie 1943

P.122741

Iudaismul mondial vrea să bolşevizeze Anglia

I. Ce motive are iudaismul pentru a da Anglia pe mâna bolşevismului?

In clipa de faţă iudaismul mondial lucrează cu toate mijloacele pentru a da Marea Britanie pe mână bolşevismului. Intenţia iudaismului mondial este să bolşevizeze în acelaşi timp şi Statele Unite, având motive serioase pentru a duce la îndeplinire aceste planuri. După părerea sa viitorul iudaismului depinde de reuşita acestor prefaceri revoluţionare în Anglia şi'n Statele Unite.

Se ştie că războiul acesta a fost înscenat pentru a distruge Germania antiiudaică şi naţional-socialistă şi pentru a nimici odată pentru totdeauna antiiudaismul care devine din ce în ce mai puternic în toate ţările, ameninţând să ajungă un pericol mortal pentru existenţa parazitară a iudaismului. Iudaismul voia apoi să pună din nou mână pe poziţiile politice şi economice pe care le pierduse în Europa centrală. Astfel nu este o simplă întâmplare că războiul acesta a isbucnit zece luni după uciderea consilierului de legaţie vom Rath din Paris de către Jidanul Herschel Grünspan, deoarece acest atentat a avut ca urmare eliminarea definitivă a iudaismului din viaţa economică a Marelui Reich. Prin aceasta iudaismul mondial a ajuns la convingerea că regimul naţional-socialist a găsit o soluţie definitivă pentru problema jidovească şi la rândul său nu s'a dat înapoi dela nicio măsură pentru a deslănţui în Europa avalanşa războiului.

Această luptă gigantică care se desfăşoară cu totul altfel decum şi-a închipuit iudaismul, a provocat enormă consternare şi nelinişte în rândurile conducătorilor jidani. Iudaismul a crezut într'o victorie rapidă asupra lui Hitler şi într'o neîntârziată reocupare a poziţiilor sale economice ce le pierduse în cuprinsul Marelui Reich. In loc de aceasta el a trebuit să vadă că antiiudaismul creşte din ce în ce în toată Europa şi că numărul guvernelor care iau în serioasă consideraţie problema jidovească, devine tot mai mare. Iudaismul care a crezut că poate obţine o victorie uşoară cu ajutorul Poloniei, Franţei şi Angliei, îşi dă acum seama că este ameninţat în însăşi existenţa sa parazitară. De aceea a aruncat în foc ultimile sale rezerve: Uniunea Sovietică şi Statele Unite. Deoarece iudaismul şi-a legat soarta în mod strâns de grupul forţelor plutocrato-sovietice, viitorul său depinde în întregime de victoria sau dezastrul acestor ţări.

Lucrul acesta îl ştiu atât Jidanii cât şi conducătorii politici ai Angliei.

Astfel de pildă un membru al parlamentului englez, Jidanul colonel H. L. Nathan, preşedintele de onoare al Societăţii sioniste din Londra de Sud-Vest — după cum ne informează „The Jewish Chronicle" din 27 Ianuarie 1939, pagina 29 — şi-a încheiat o cuvântare, pe care a ţinut-o înainte de izbucnirea războiului, cu următoarele cuvinte semnificative:

„Dacă se prăbuşeşte Sionul, se prăbuşeşte împreună cu dânsul şi Imperiul Britanic."

BIBLIOTECA ... Universitară ...

Ministrul britanic al aerului Sir Archibald Sinclair a ţinut, după cum ne informează „Manchester Guardian" din 26 Ianuarie 1942, o cuvântare la congresul anual al Ligei sioniste din Marea Britanie şi Irlanda, în care spunea următoarele despre scopurile comune de război ale Englezilor şi Jidanilor:

Azi mai mult ca oricând soarta iudaismului mondial depinde de victoria „popoarelor iubitoare de libertate".

Fostul ministru britanic Greenwood s'a exprimat la fel, după cum rezultă dintr'o informaţie din Geneva, într'un discurs la o adunare sionistă din Londra, ţinută cu prilejul aniversării a 25 de ani dela vestirea faimoasei „declaraţii Balfour". Iată cuvintele pe care le-a rostit cu acel prilej:

„Războiul acesta este purtat pentru a restabili în cele din urmă şi puterea iudaismului."

Mersul războiului a arătat că armata sovietică este inamicul cel mai tenace şi mai îndârjit al Puterilor Axei. Iudaismul mondial îşi dă seama că eforturile supraomeneşti făcute de Uniunea Sovietelor au dus la rezultate positive. Dacă armata sovietică n'ar fi luptat atât de îndârjit, războiul s'ar fi decis de mult în favoarea Puterilor Axei, iar împreună cu soarta Aliaţilor ar fi fost pecetluită în mod definitiv şi soarta Iudaismului mondial. Toate lucrurile acestea le ştiu foarte bine conducătorii iudei. Ei mai ştiu că marea ofensivă sovietică din iarna 1942/43 reprezintă ultima mare sforţare a armatei sovietice şi de aceea umblă în grabă după alte armate nouă care să lupte cu aceeaşi tenacitate şi care să fie jertfite de către conducătorii lor cu aceeaşi lipsă de scrupulozitate. In situaţia de acum acestea nu pot fi decât armatele anglo-americane. Iudaismul a fost însă nemulţumit de felul cum a participat Anglia până acum la operaţiunile de război. Atitudinea şovăitoare a guvernului englez şi a militarilor englezi care ar fi cruţat prea mult în acest război armata şi flota lor, a dus după părerea Jidanilor, la rezultate catastrofale. Jidanii care sunt foarte neliniştiţi de pierderile de tonaj din ultimul timp, au reproşat guvernului britanic că contribuie la victoria Puterilor Axei prin lipsa sa de iniţiativă în domeniul militar. Ei au cerut din partea guvernului ca armata şi flota engleză să pornească ofensiva împotriva Germaniei pentru a smulge din mâinile armatei germane iniţiativa acţiunii. Cu alte cuvinte, ei au cerut mobilizarea totală şi jertfirea fără de scrupule a soldaţilor englezi pentru propriile lor interese.

Iudaismul mondial crede că mobilizarea totală a armatei şi flotei britanice nu se poate face în mod complect şi definitiv decât sub un regim bolşevic. Numai un guvern bolşevic — îşi închipuie Jidanii — posedă destulă brutalitate pentru a jertfi poporul englez printr'o mobilizare în masă, lipsită de scrupule, după cum s'a întâmplat cu popoarele Uniunii Sovietice. Jidanii socot că rezervele de oameni ale armatei sovietice au fost epuizate. Puterea de şoc a armatei sovietice şi potenţialul de război al Americei constituiau până acum toată speranţa Jidanilor. Pentru a încurca şi mai departe socotelile Germaniei şi ale Aliaţilor în Europa şi pentru a împiedica o victorie a Puterilor Axei pe continentul european, trebuie — după socotelile iudaismului — să intre în acţiune armata şi flota engleză şi cea americană spre a deslănţui o ofensivă de mari proporţii, chiar dacă o asemenea ofensivă ar fi să-i coste pe anglo-americanii tot atât de mult cum i-a costat pe bolşevici ofensivele lor împotriva Germaniei.

Prin invazia anglo-americană dela 8 Noembrie 1942 în Africa franceză de Nord a fost realizată prima etapă a acestor planuri de război ale iudaismului mondial. Iudaismul mondial a izbutit să influenţeze conducerea de război britanică şi să pună pe picior de luptă, pentru prima dată, soldaţi americani împotriva Puterilor Axei.

Scopul principal al iudaismului mondial este însă formarea unui „al doilea front" în Europa pentru a despovăra Uniunea Sovietică. Iudaismul mondial nu cruţă nici un mijloc pentru a veni în ajutorul Uniunii Sovietice, deoarece o înfrângere militară a bolşevismului ar putea avea pentru iudaism consecinţe mortale. Ţinta pe care o urmăreşte iudaismul mondial cu acest război este instaurarea dominaţiei sale mondiale.

Iudaismul mărturiseşte deschis acest lucru, de pildă şi'n mesajul de anul nou al rabinului Dr. Harry J. Stern din Montreal, Canada, publicat în revista „The Canadian Jewish Chronicle" din 19 Septembrie 1941. In mesajul de anul nou al rabinului Stern se spune textual:

„Ca Jidani trebuie să ne consacrăm din nou iudaismului. In spiritul ritualului Yomin Neroim trebuie să recâştigăm din nou dominaţia mondială."

Revista jidovească belgiană „L'avenir Juif", organul oficial al federaţiei sioniste belgiene, insistă asupra aceluiaşi lucru în numărul 191/940 în felul următor:

„La sfârşitul acestui război se va putea spune că toate drumurile duc la Jerusalim. Nicio problemă privitoare la Europa centrală şi orientala nu va putea fi rezolvată fără hotărîrea Palestinei."

Mai clar nici că se poate. Iudaismul vrea să ajungă la dominaţia mondială. Pentru a-şi putea realiza planurile sale de dominaţie mondială, iudaismul are nevoie de bolşevism. Uniunea Sovietică este pentru iudaism centrala de unde trebuie să pornească revoluţia mondială. Bolşevizarea tuturor ţărilor este pentru iudaism o condiţie necesară pentru realizarea planurilor sale de dominaţie mondială, deoarece bolşevismul iudaic „lichidează" în mod definitiv păturile intelectuale şi destoinice ale fiecărui popor şi lasă în chipul acesta popoarele fără conducători. Iudaismul ştie că popoarele lipsite de conducători sunt coapte pentru bolşevism şi prin acesta pentru dominaţia sa mondială.

Prin urmare dela bolşevismul Uniunii Sovietice la realizarea planurilor de dominaţie mondială a iudaismului duce o linie dreaptă. Unul fără celălalt nu poate fi conceput. De aceea iudaismul este interesat în cel mai mare grad la menţinerea bolşevismului şi face orice pentru a contribui la despovărarea Uniunii Sovietice.

Pentru iudaismul mondial în clipa de faţă timpul înseamnă totul. După ce s'a văzut că teza susţinută de Aliaţi că „timpul lucrează pentru noi" se sprijină în actualul război pe o greşeală plină de urmări grave, pentrucă timpul nu lucrează pentru Aliaţi ci pentru Puterile pactului tripartit, iudaismul se vede astăzi mai mult ca oricând constrâns să folosească cât mai bine timpul, pentru a-şi realiza planurile.

Cu alte cuvinte: iudaismul s'a convins că trebuie să pună în practică într'un tempo cât mai rapid planurile sale privitoare la bolşevizarea lumii, dacă nu vrea să se dea învins de pe acuma. Cum însă Europa este apărată de Puterile pactului tripartit şi nu se găseşte la cheremul iudaismului, acesta şi-a îndreptat în prezent principala sa preocupare în direcţia bolşevizării Statelor Unite, a Americii de Sud şi mai ales a Imperiului Britanic.

Iudaismul mondial socoate că prin bolşevizarea Angliei se va putea institui o conducere de război unitară şi eficace împotriva Germaniei. El îşi mai închipuie apoi că un regim bolşevic oferă singura posibilitate de a obţine cel mai mare randament al industriei britanice de război. Cu ajutorul metodelor brutale ale comuniştilor, populaţia britanică ar trebui prin urmare să lucreze cu mult mai intensiv pentru scopurile războiului decât până acum. Noţiunea libertăţii personale trebuie să dispară în Anglia, întocmai cum a dispărut de mult în Uniunea Sovietică. Iudaismul mondial sprijină în momentul de faţă prin toate mijloacele campania de bolşevizare a Angliei, deoarece crede că numai o armată engleză bolşevizată va lupta cu aceeaşi îndârjire şi disperare ca armata roşie şi va putea opune o rezistenţă îndelungată armatei germane şi aliaţilor acesteia pentru a înclina în chipul acesta balanţa victoriei în favoarea iudaismului.

Iată motivele pentru care iudaismul mondial încearcă să bolşevizeze cu orice preţ Anglia. In capitolele următoare vom arăta rezultatele pe care le-a obţinut până acum iudaismul mondial în străduinţa de a bolşeviza Imperiul Britanic.

II. Acţiunea partidului comunist din Anglia

Partidul comunist al Marei Britanii a fost înfiinţat încă în anul 1920, cu prilejul unei adunări la „Canon Street Hotel" din Londra, la care au participat reprezentaţii diferitelor grupări revoluţionare. Până la acea dată se aflau în Anglia două partide revoluţionare: cel controlat de Sylvia Pankhurst, care avea strânse raporturi cu Cominternul din Moscova, iar al doilea era „Secţia britanică a internaţionalei a treia". Adunarea aceea a fost hotărîtoare pentru soarta partidului comunist din Anglia, deoarece rezultatul ei a fost unirea grupărilor revoluţionare din Anglia.

In anul 1922 partidul comunist al Marei Britanii fu reorganizat pe baza unor sugestii primite dela Moscova. Au fost activate cu deosebire celulele şi ligile comuniste camuflate care au exercitat o puternică influenţă asupra populaţiei britanice. Fură înfiinţate tot felul de celule: în fabrici, în cartierele oraşelor etc. Apoi fură înfiinţate numeroase organizaţii auxiliare care făceau propagandă pentru Moscova într'o formă mai mult sau mai puţin ascunsă.

In anul 1924 a fost luată iniţiativa înfiinţării unui front unitar şi astfel a fost creat „National Minority Movement". In chipul acesta s'a dat mişcării comuniste din Marea Britanie o haină naţională. Organizaţia aceasta stătea în legătură cu toate subsecţiile sindicatelor muncitoreşti şi putea să se mândrească în anul 1925 că întrece în ţărie şi organizaţie vechiul partid bolşevic. Din acest motiv Moscova se văzu silită să ridice în mod simţitor subvenţiile pentru această nouă grupare politică. In anul 1930 fură înfiinţate „Rank and File Movements" care făceau propagandă proprie şi care dispuneau în anul 1936 de 250.000 membri. A doua organizaţie auxiliară importantă a partidului bolşevic din Anglia este „The National Unemployed Workers Movement" (Mişcarea naţională a şomerilor), înfiinţată încă în anul 1921.

Pentru pregătirea şi influenţarea deputaţilor fu înfiinţat „Anglo-Russian Parlamentary Committee".

Sprijinul cel mai puternic l-a aflat însă comunismul din Anglia în sindicatele lucrătorilor minieri, ai munitorilor dela căile ferate şi dela transporturi. In afară de aceasta existau în fabrici numeroase cluburi în care se făcea propagandă bolşevică. La alegerile generale din anul 1935 candidă pentru sindicatele comuniste din Anglia Jidanul William Gallacher. Prin această candidatură iudaismul şi-a manifestat pretenţia de a avea conducerea mişcării muncitoreşti radicale din Anglia.

Finanţarea comuniştilor britanici se făcea în primii ani după înfiinţare de către centrala din Moscova. Numai în luna Aprilie 1932 primiră comuniştii englezi suma de cinci milioane ruble aur cu scopul de a intensifica propaganda comunistă. Astăzi Moscova nu mai are nevoie să pună la dispoziţia comuniştilor din Anglia sume gigantice, deoarece astăzi Englezii înşişi fac dela sine propagandă pentru comunism.

Sămânţa aruncată de Moscova creşte acum dela sine şi cuprinde cercuri din ce în ce mai largi ale populaţiei britanice. Astfel numeroasele subvenţii, puse la dispoziţie de Moscova pentru bolşevizarea Angliei, au contribuit la pregătirea terenului pentru planurile revoluţionare iudeo-bolşevice din Anglia. Au fost răspândite în mare număr filme şi broşuri pentru a contribui la cunoaşterea metodelor şi scopurilor politice bolşevice. Au fost înfiinţate şcoli pentru agenţi bolşevici. Au fost înfiinţate şcoli pentru agenţi politice bolşevice. Au fost înfiinţate în cluburile din fabrici. care mai târziu au activitat în cluburile din fabrici. Ziare şi reviste bolşevice, organizaţii comuniste mai mult sau mai puţin secrete alături de sindicate complet impregnate de comunism formară platforma depe care s'a pornit ofensiva decisivă pentru cucerirea Angliei.

Ziarul comunist din Londra „Daily Worker" avea, scurt timp după întemeiere, un tiraj de 150.000 de exemplare. In cursul timpului apărură şi alte ziare comuniste, ca de pildă: „The Worker", „Comunist Review", „Comunist International", „The Labour Monthly" şi a. In afară de acestea existau ziare pentru muncitorii dela transporturi, dela căile ferate, pentru funcţionarii dela poştă, dela bănci etc. Pentru marină şi armată fură distribuite deasemenea numeroase scrieri de propagandă, între altele „The Soldiers Voice".

Cu aprobarea guvernului britanic apare de câtva timp la Londra, sub titlu „Soviet War News Weekly", o revistă comunistă. Un mare rol în propagarea ideilor iudeo-bolşevice în Anglia jucară pe lângă presa comunistă şi organizaţiile comuniste clandestine. Intre acestea se numără: „Society for Culture Relations with Russia", care are filiale în aproape toate oraşele Angliei, „Prietenii Europei", „Partidul păcii", „Frontul antirăzboinic", „Clubul cărţii de stânga", etc. Conducătorii acestor cluburi erau aproape în toate cazurile Jidani.

Astăzi cluburile acestea nu mai au nevoie să-şi mascheze activitatea revoluţionară. Ele pot activa

peste tot şi în întregime pe faţă pentru bolşevism şi-şi pot întinde în linişte propaganda lor, deoarece prin mijlocirea iudaismului mondial soarta Imperiului Britanic este astăzi strâns legată de cea a Uniunii Sovietice. Bolşevismul înaintează astăzi în Anglia cu paşi gigantici.

Din Stockholm a sosit încă dela mijlocul lui Octomvrie 1941 vestea că cercurile puse în serviciul comunismului desfăşoară o activitate din ce în ce mai puternică în sindicatele muncitorilor englezi. Numărul oamenilor de încredere şi a preşedinţilor comunişti din organizaţiile sindicaliste sporeşte văzând cu ochii. Comuniştii s'au servit foarte bine de faptul că guvernul britanic, din motive de reclamă, a ridicat în slavă mai mult decât se cuvenea realizările tovarăşilor săi bolşevici. Şi atacurile pline de indignare ale presei engleze din Octomvrie 1941, îndreptate împotriva guvernului britanic, din cauza refuzului de a veni imediat în ajutorul bolşevicilor, au contribuit şi ele în mare măsură la întărirea agitaţiei comuniste din Anglia.

Cât de puternică era influenţa comunistă în acel timp în sindicatele muncitorilor englezi se vede şi din faptul că comuniştii au îndrăznit să adreseze direct guvernului englez, peste capul conducerii sindicatului central, diverse decizii şi cereri. Deoarece guvernul era silit să ţină seama, în orice privinţă, de tovarăşii săi bolşevici, comuniştii englezi reuşiră să exercite prin cererile lor o adevărată presiune asupra guvernului englez. Astfel Jidanii care lucrează în spatele guvernului englez în tovărăşie cu conducătorii iudeo-comunişti ai sindicatelor, împinseră guvernul englez şi poporul englez din ce în ce mai mult în apele bolşevismului. Acest joc politic al iudaismului mondial stă sub patronajul direct al Jidanului Maisky, ambasadorul Uniunii Sovietice la Londra.

Guvernul englez a trebuit să accepte trimiterea la Moscova a unui reprezentant oficial al sindicatelor muncitoreşti din Anglia în persoana lui Walter Citrine, care a întemeiat împreună cu Sovieticii un comitet sindicalist anglo-sovietic. Acesta a redactat un program de opt puncte cu ajutorul căruia se deschid porţile propagandei bolşevice pentru toate instituţiile organizaţiilor muncitoreşti din Anglia. In Ianuarie 1942 o comisie a sindicatelor muncitoreşti sovietice a întors această vizită. Ea a putut îndrăsni să critice în Anglia în mod public stadiul înarmărilor britanice şi să facă observaţii foarte drastice asupra sforţărilor făcute de Anglia pentru câştigarea războiului.

Presa engleză nu a protestat împotriva acestor critici ale funcţionarilor sovietici, ci întreaga Anglie a făgăduit în mod unanim să se pocăiască şi să îndrepte stările de lucru. Părerile funcţionarilor proletari sovietici privitoare la lipsurile producţiei britanice de război joacă şi astăzi în desbaterile nobililor lorzi asupra industriei de război un mare rol. Iată în ce măsură mândrul popor englez şi conducătorii lui s'au pus în serviciul Jidanilor sovietici!

III. Rezultatele agitaţiei bolşevice în Anglia

In ce tempo se realizează bolşevizarea Angliei rezultă din următoarele exemple:

Din Stockholm a sosit la 19 Martie 1942 vestea că cincizeci de deputaţi ai partidului labourist ar fi semnat un manifest prin care se cere „o colaborare totală între Anglia şi Uniunea Sovietică". In manifest se susţine mai departe că o completă însufleţire a poporului pentru războiul total nu se poate obţine decât atunci când controlul de stat se va întinde fără şovăire asupra industriilor de război, asupra mijloacelor de comunicaţie şi asupra minelor, cu scopul de a etatiza toate aceste întreprinderi. Aceasta înseamnă deci cu alte cuvinte că cincizeci de deputaţi ai partidului labourist din cea de a doua internaţională marxistă au devenit atât de radicali în atitudinea lor politică, încât cer fără înconjur introducerea bolşevismului în Anglia.

In alte comunicate din Stockholm se precizează că Anglia este dispusă să facă din ce în ce mai multe concesii Sovietelor şi că această atitudine este mereu în creştere. „Dagens Nyheter" a anunţat că relaţiile anglo-sovietice au intrat într'o nouă şi importantă fază după ce Churchill a fost silit să facă alte noi concesii opoziţiei interne care cerea o mai accentuată sovietizare a Angliei. Englezul de mijloc a pierdut încrederea în capacitatea de conducere a vechilor forţe de ordine din Anglia ale căror cel mai puternic instrument politic era partidul conservator. Acest gol moral e umplut acum cu mare grabă de bolşevismul iudaic. Şi numeroşii Jidani care trăiesc în Anglia, au eşit la iveală cu planurile lor şi cer pe faţă bolşevizarea ţării lor adoptive.

Astfel agenţia Reuter din Londra anunţă — după o ştire primită din Lisabona la 31 August 1942 — că o nouă proclamaţie de solidaritate arată strânsele legături între Jidanii englezi şi cei din Uniunea Sovietică. Astfel, potrivit acestei ştiri, la 30 August 1942 a avut loc în Londra o adunare a reprezentanţilor jidani din toate părţile Marei Britanii pentru „a exprima solidaritatea lor cu bolşevismul şi cu Jidanii din Uniunea Sovietică". Proclamaţia a culminat în hotărîrea de a sprijini cu toate mijloacele bolşevismul şi Uniunea Sovietică. Ambasadorul sovietic din Londra, Jidanul Maisky, a trimis cu prilejul acestei proclamaţii a Jidanilor din Anglia o telegramă de felicitare.

La deschiderea congresului sindicatelor englezeşti dela Blackpool, ţinut în ziua de 9 Septembrie 1942, s'a putut constata că la votarea unei moţiuni aproape jumătate din cei prezenţi se pronunţară pentru comunişti. O hotărîre prin care se cerea guvernului să facă uz de deplinele sale puteri şi să etatizeze imediat toate industriile de război fu primită în mod unanim. Şi acest fapt arată cât de puternică este astăzi influenţa comunistă în sindicatele muncitoreşti din Anglia.

La începutul lui Octomvrie 1942 ziarul „Dagbladet" din Stockholm anunţa că în mai mult de 900 de organizaţii englezeşti ar fi avut loc puternice şi repetate demonstraţii comuniste. Pretutindeni au fost pronunţate urări la adresa Uniunii Sovietice şi ţinute discursuri împotriva formei britanice de guvernământ. La Londra alaiul comuniştilor a durat aproape trei ore.

După o ştire din Stockholm din 14 Octomvrie 1942, comitetul central al partidului comunist din Marea Britanie a luat, după indicaţiile primite dela Moscova, câteva hotărîri care arată lămurit că Stalin poate îndrăsni astăzi să încerce un amestec în afacerile interne ale Angliei. In această hotărîre se cere imediata

îndepărtare a trei membri din cabinetul britanic, a doi ambasadori, precum şi a unui mare număr de personalităţi oficiale britanice care „ar fi incapabili să ducă un război împotriva fascismului".

Cei trei miniştri a căror îndepărtare este cerută de comuniştii britanici, ar fi ministrul de război Sir James Grigg, ministrul Indiei Amery şi Lordul cancelar Viscount Simon, iar cei doi ambasadori ar fi ambasadorul britanic la Madrid, Sir Samuel Hoare şi cel dela Washington, lordul Halifax.

In afară de aceasta comitetul central al partidului comunist a mai votat o moţiune prin care se cere imediata îndepărtare dela cartierul general britanic a tuturor ofiţerilor care au îndoieli în ce priveşte iniţiativa pe care trebuie s'o ia armata britanică pentru despovărarea Uniunii Sovietice şi în sfârşit se cere din nou deschiderea celui de „al doilea front".

Agenţia sovietică de ştiri Tass a comunicat la 18 Octomvrie 1942 o ştire mai lungă din Londra în care atrăgea atenţia asupra marilor succese realizate de propaganda bolşevică în fabricele englezeşti.

La 16 Octomvrie 1942 a avut loc la Londra o conferinţă a delegaţilor sindicatelor muncitoreşti ale transporturilor care numără mai bine de un milion de membri. La această conferinţă au fost de faţă cinci sute de delegaţi, mai ales reprezentanţi ai industriei de război. Prin moţiunea votată, delegaţii cerură în mod unanim, în numele sindicatelor respective, ca guvernul englez să considere ca o datorie de onoare de a sprijini cu toate mijloacele Uniunea Sovietică şi să ia ofensiva în Europa.

Revista comunistă de informaţii „Die Welt", care apare la Stockholm, constată cu deosebită satisfacţie — într'un articol apărut la începutul lui Octomvrie 1942 — că propaganda sovietică în Anglia e mereu în creştere. Intr'un articol scris de Emil Burns se spune în mod clar că „In ultimile luni numărul membrilor partidului comunist din Anglia s'a dublat", şi că'n organizaţiile şi regiunile în care înainte vreme comuniştii nu se bucurau de nicio trecere, vaza lor a crescut enorm. In unele celule succesul comuniştilor e atât de important încât numărul membrilor lor s'a ridicat dela zece şi douăzeci, la o sută şi două sute. Dar chiar acest succes n'a fost însă decât un început, „numai un pas pentru a câştiga influenţa hotărîtoare asupra clasei muncitorilor şi mersul evenimentelor. Ar trebui folosite toate formele agitaţiei, toate metodele pentru ca naţiunea engleză să nu se oprească numai la preţuirea pasivă a comunismului, ci să accepte o colaborare activă".

Numeroase şi bine cercetate adunări publice, ţinute până şi'n cele mai mici sate şi oraşe, ar fi avut mari succese până acum. In aşa numitele „adunări selective" au fost aduse grupuri de specialişti. In adunările publice ar fi fost câştigaţi numeroşi noi membri, şi în special s'a pus mare preţ pe captarea prin broşuri şi cărţi. Cu aprobarea oficială a autorităţilor, partidul comunist a reuşit de pildă să vândă în câteva luni pest 180.000 de exemplare din „Gloria sovieto-rusească" şi să distribuie peste două milioane şi jumătate de broşuri de tot felul. Pentru răspândirea ideilor comuniste în sânul poporului englez au fost tipărite numeroase cărţi de ale teoreticienilor marxişti şi 280.000 de exemplare din aceste cărţi au şi fost vândute în şapte luni. In acest răstimp a fost realizată suma de nouăzeci de mii de lire sterline depe urma vânzării acestor cărţi şi broşuri. In toată ţara fură create douăsutetreizecişicinci de organizaţii comuniste de presă. Printr'un birou central de presă, prin articole, imagini şi „scrisori din partea cetitorilor" sunt combătuţi toţi aceia care ar îndrăsni să spună numai o vorbă împotriva comunismului. In sfârşit s'au mai luat măsurile necesare ca în fabrici să se ţină în orele libere dela amiază „învăţământ în aer liber", iar în căminuri să se alcătuiască "grupe de studii".

Bolşevizarea Angliei plănuită şi condusă de iudaismul mondial este prin urmare în plin mers.

IV. Corcitura iudaică Sir Stafford Cripps şi ambasadorul Sovietelor Jidanul Maisky bolşevizează Anglia

Se ştie că prin vinele lui Sir Stafford Cripps curge şi sânge jidovesc. Străbunica lui Cripps, Mary, născută Seddon, a fost Jidancă. Ea a fost măritată cu marele comerciant şi cofondator al lui „Manchester Guardian", Richard Potter, care s'a născut în 1776 şi a murit în 1842. Nepoata ei, scriitoarea engleză Beatrice Webb, născută Potter, a notat acest fapt, ce-i drept într'un mod discret dar totuşi destul de lămurit, în biografia ce a scris-o asupra mătuşei sale. Iată într'adevăr cum o caracterizează Beatrice Webb pe străbunica lui Cripps: „O doamnă înaltă, cu faţa întunecată, de tip iudaic, care s'a gândit cu mult înaintea sionismului să-i readucă pe Iudei în Palestina."

Sir Stafford Cripps a fost la început membru al partidului labourist şi a fost ales pe listele acestui partid ca deputat în Camera Comunelor. Spre marea surpriză a asistenţei, Sir Stafford Cripps a rostit în anul 1939 la congresul partidului labourist din Cardiff un discurs revoluţionar. In acest discurs dânsul a atacat cu furie Camera Lorzilor şi regalitatea şi a cerut o strânsă colaborare cu Uniunea Sovietelor, cât şi înarmarea proletariatului. Astfel Sir Stafford Cripps şi-a dat pe faţă concepţia sa comunistă şi rezultatul a fost eliminarea sa din partidul labourist. In anul 1940 a fost trimis în misiune specială la Moscova pentru a accelera intrarea în războiu a Uniunii Sovietelor împotriva Germaniei. De atunci ambiţiosul Sir Stafford Cripps e unul dintre agenţii cei mai influenţi şi devotaţi ai lui Stalin în Anglia şi lucrează mână în mână cu ambasadorul sovietelor, Jidanul Maisky, la bolşevizarea Angliei de sus în jos. Incepând din anul 1942 acest proces de bolşevizare a Angliei face progrese atât de rapide, încât numai cu anevoie s'ar mai putea sustrage această ţară unei bolşevizări integrale. In timp ce Imperiul Britanic e în plină descompunere, iar Statele Unite ocupă cu forţa armată o colonie britanică după alta şi înlătură influenţa britanică până şi din teritoriile franceze din Africa de Nord, bolşevismul iudaic pătrunde tot mai adânc în sânul poporului englez şi-l mână tot mai mult în braţele Moscovei.

Odată cu intrarea bolşevicului Sir Stafford Cripps în guvernul englez, fapt întâmplat la 20 Februarie 1942, procesul de bolşevizare a Angliei a intrat într'o nouă fază. In timp de numai câteva zile au fost înlăturate toate îndoielile care cercurile politice însărcinate cu organizarea economică a războiului le mai

nutriau asupra valorii sistemului sovietic. Cripps devine reprezentantul cel mai de frunte şi executorul planurilor iudaismului mondial. El le recomandă Englezilor aplicarea sistemului Stachanow. Cere abrogarea tuturor privilegiilor claselor suprapuse şi participarea păturilor de jos atât la conducerea producţiei cât şi la cea politică a ţării. Cere maxima concentrare a tuturor mijloacelor de producţie şi a puterilor politice. Cum conducătorii Angliei, care s'au sprijinit pe vechile partide politice, n'au fost în stare să obţină victorii militare, ei trebuie să tragă din acest fapt toate consecinţele şi să admită realizarea unor reforme revoluţionare înlăuntrul sistemului politic şi economic.

„Victorii engleze sau reforme în Anglia", aceasta este lozinca aruncată de Jidanii bolşevici din Moscova. Victorii engleze sau reforme cerea şi Jidanul Maisky guvernului englez, şi cum victoriile engleze nu se arătau nicăieri, Sir Stafford Cripps a cerut cu toată insistenţa reforme, mereu reforme, menite să aducă după sine o bolşevizare a Angliei de sus în jos.

Planurile de bolşevizare preconizate de Sir Stafford Cripps au aflat toată înţelegerea la sindicatul muncitorilor din ramura transportului şi la alte sindicate muncitoreşti care au şi cerut etatizarea completă a mijloacelor de transport şi a unei întregi serii de întreprinderi industriale. Reprezentantul din Londra al agenţiei sovietice Tass a putut astfel să comunice de curând la Moscova, cu vădită satisfacţie, că o delegaţie de muncitori din industria londoneză s'a adresat direct ambasadei sovietice căreia i-a înmânat o rezoluţie care cuprinde o aspră critică la adresa guvernului englez şi'n care se cere demisia câtorva miniştri din cabinetul englez.

Atât de înaintat e astăzi stadiul de bolşevizare a Angliei! Judaismul mondial are de ce să fie mândru de opera sa!

Dar bolşevismul n'a pătruns numai în rândurile muncitorimii engleze, ci el a cuprins şi toate ramurile de învăţământ ale Angliei. Astfel ziarul „Manchester Guardian" ne informează că cu ocazia inaugurării unui curs de limba rusă pentru învăţătorii englezi, Jidanul Maisky, ambasadorul sovietic din Londra, a rostit următoarele cuvinte:

„In ultimii douăzeci de ani ţara mea a fost prezentată pretutindeni — din motive asupra cărora n'aşi vrea să insist — într'o lumină cu totul falşă. In urma acestui fapt ea a fost despărţită de cealaltă lume, inclusiv Marea Britanie, printr'un zid de neştiinţă şi suspiciune ... O mai strânsă colaborare în timpul şi după războiul acesta se va putea înfăptui numai în măsura în care Anglia şi Statele Unite vor arăta o mai bună înţelegere pentru Uniunea Sovietelor."

Această plângere a Jidanului Maisky a găsit un viu ecou în cercurile competente ale Angliei care s'au şi grăbit să-l asigure pe ambasadorul sovietic de toată înţelegerea şi tot concursul lor. Aşadară Englezii s'au arătat a fi şi cu acest prilej cât se poate de docili faţă de sfaturile transmise de Stalin şi urmează cursuri speciale deschise de tovarăşul Maisky, în care nu sunt introduşi numai în studiul limbei ruse, ci şi în tainele bolşevismului, pentru a cunoaşte astfel „binefacerile" acestuia. Învăţătorii infectaţi în felul acesta de bolşevism au apoi menirea să transmită mai departe cunoştinţele lor, dobândite la cursurile Jidanului Maisky, elevilor lor şi de a contribui în felul acesta la propagarea ideilor comuniste în rândurile tineretului englez.

Dar lucrurile nu se opresc aici. Pentru a accentua şi mai mult dependenţa Angliei de bolşevismul iudaic, ministerul de instrucţie britanic a întocmit un program potrivit căruia numeroase forţe didactice engleze vor fi trimise în Uniunea Sovietelor pentru complectarea instrucţiei lor. Fireşte că această măsură se sprijină pe principiul reciprocităţii. Aşadară şi Sovietele vor trimite la rândul lor membri de ai corpului didactic în Anglia, dar nu pentru a-şi completa instrucţia, ci pentru a funcţiona efectiv ca atare în învăţământul englez.

In Holford-Square din cartierul londonez Finsbury a fost ridicat la 22 Aprilie 1942 un monument care-l reprezintă pe Lenin. Bustul acesta poate fi luminat indirect cu lumină roşie. E lucrat din beton armat şi a fost desvelit în mod solemn de către Jidanul Maisky, de ziua natală a lui Lenin.

Cu aceată ocazie Maisky a rostit un discurs care poate fi considerat ca o nouă etapă a procesului de bolşevizare a Angliei. Iată ce a declarat printre altele Jidanul Maisky:

„Urmând exemplul lui Lenin şi conducerea lui Stalin, poporul sovietic îşi va face datoria până la sfârşit. Sunt convins că şi poporul englez va urma aceeaşi cale ..." Şi Maisky a continuat: „Faptul că Lenin a locuit în Londra şi că primăria londoneză a fixat o tablă comemorativă pe pereţii casei în care a locuit, constitue cea mai bună dovadă că o mare schimbare s'a produs în relaţiile dintre poporul britanic şi cel sovietic."

Ce înţelege Jidanul Maisky prin „marea schimbare" care s'a produs în sânul poporului britanic nu e greu de înţeles. Jidanul Maisky se simte dator de a aduce elogii poporului englez pentru docilitatea cu care se lasă bolşevizat de către emisarii sovietici, fapt care nu poate decât să-l încânte pe ambasadorul Sovietelor.

Nu încape nici o îndoială că şi Stalin e cât se poate de mulţumit de succesul obţinut de Maisky în procesul de bolşevizare a Angliei. Această rezultă şi dintr'o comunicare a agenţiei Reuter din 26 Septembrie 1942, potrivit căreia Ivan Maisky, ambasadorul Sovietelor din Londra, a fost decorat de către Stalin pentru „meritele" sale excepţionale cu ordinul Lenin, cea mai înaltă decoraţie sovietică. In comentariile ce le-au făcut cu acel prilej, ziarele engleze n'au insistat prea mult asupra „meritelor" lui Maisky.

Astfel procesul de bolşevizare a Angliei se îndeplineşte de sus în jos cu sprijinul autorităţilor britanice. Exponenţii săi sunt Jidanul Maisky şi corcitura jidovească Sir Stafford Cripps. Faptul că reacţiunei imperialiste i-a succes să-l înlăture la 23 Noembrie 1942 pe Sir Stafford Cripps din cabinetul britanic nu schimbă întru nimic situaţia. Sir Stafford Cripps care ocupă în prezent postul de ministru al aerului, trece în cercuri largi ale Angliei drept om al viitorului. Faptul că în prezent ocupă un post care nu e în măsură să-l expuie prea mult, trebuie să-i convie. Astfel Sir Stafford Cripps se poate pregăti pentru viitor. Ceasul său va suna atunci când va cădea Churchill, rivalul său cel mai de seamă.

V. Influenţa bolşevică asupra bisericii anglicane

E un fapt curios dar totuşi adevărat că bolşevismul a pătruns de acum şi'n sânul bisericii anglicane. Astfel decanul de Canterbury a presidat în repetate rânduri şedinţele organizaţiei comuniste camuflate sub denumirea de „Society for Culture Relations with Russia" („Societate pentru cultivarea relaţiilor culturale cu Rusia"). El a luat parte şi la o conferinţă despre problema religioasă în Rusia sovietică, lăsându-se prins în mreaja minciunilor bolşevice despre „libertatea religioasă din Uniunea Sovietelor", deşi ştia prea bine că mişcarea ateistă bolşevică de sub conducerea Jidanului Jeroslawsky-Hubelmann lucrează din ordinul guvernului roşu de ani de zile şi cu cele mai brutale mijloace la nimicirea desăvârşită a religiei, potrivit cunoscutului dicton bolşevic că „religia e narcoza poporului". E adevărat că din motive tactice guvernul sovietic a luat hotărîrea de a opri oficial mişcarea ateistă, întocmai cum tot oficial a proclamat principiul libertăţii religioase. Inoficial însă mişcarea ateistă se bucură de tot sprijinul guvernului sovietic şi lucrează din răsputeri la nimicirea oricărui sentiment religios. Decanul de Canterbury, ca şi faimosul arhiepiscop de Canterbury — care s'a retras din funcţiunea ce o îndeplinise până mai dăunăzi — a înţeles să-şi manifeste cu toate acestea toată simpatia pentru bolşevism şi a dispus ca'n bisericile britanice să se ţină servicii divine pentru biruinţa armatei roşii.

Deosebit de rafinată şi eficace este şi propaganda ateistă pe care o fac numeroase echipe comuniste în preajma bisericilor şi catedralelor engleze. Pentru a exercita o influenţă cât mai puternică asupra marei mase a poporului englez, echipele acestea fac printre altele să ruleze sub cerul liber şi filme cu subiect bolşevic. In acest scop ei se folosesc de filme înguste de 16 mm pentru rularea cărora — potrivit dispoziţiunilor în vigoare în Anglia — ei nu trebuie să obţină o autorizaţie specială din partea autorităţilor britanice şi deci nu intră în conflict cu cenzura instituită pentru filme. Astfel a rulat bunăoară în toate oraşele britanice, cu participarea a milioane de spectatori, filmul bolşevic „Rusia de odinioară şi de acum". Şefii echipelor bolşevice care desfăşoară o asemenea propagandă pe pământul britanic sunt aproape cu toţii Jidani — după cum era şi de aşteptat.

Dar bolşevismul nu s'a mulţumit numai cu acest fel de propagandă pentru a influenţa pe lângă toate şi biserica anglicană. In timpul din urmă bolşevismul înţelege să se folosească de simpatia pe care o mare parte a clerului britanic o manifestă pentru Uniunea Sovietelor, pentru a o exploata în favoarea planurilor sale revoluţionare pe care le nutreşte faţă de Anglia.

In ce măsură le-a reuşit bolşevicilor să întunece logica şi concepţia despre viaţă a clerului englez şi să câştige astfel pentru scopurile sale propagandistice până şi biserica anglicană se vede printre altele şi dintr'un articol publicat în cunoscutul ziar liberal „News Chronicle" sub titlul de „Hammer and Sickle Flag on the Altar" (Steagul cu ciocan şi seceră pe altar").

Textul publicat în „News Chronicle" nu lasă să persiste nici o îndoială asupra înfrăţirii paradoxale dintre biserica anglicană şi bolşevismul iudaic ateist. Acest text ne arată, mai mult de oricare alt fapt, ce se ascunde sub faimoasa evlavie a poporului englez — care are şi acum pretenţia de a reprezenta cea mai curată expresie a religiei creştine şi de a trece drept cel mai evlavios şi credincios popor din lume — şi cât de adânc a intrat poporul englez în mrejele bolşevismului iudaic.

„News Chronicle" scrie textual:

„In faţa bisericii Sf. Clemens din Islington (o suburbie londoneză) s'a oprit eri un automobil negru din care a coborît M. V. Barkowsky, ataşat pe lângă ambasada sovietică din Londra, având subsuoară un steag roşu. La intrarea în biserică a fost întâmpinat de vicarul — reverendar E. O. Iredell şi a rostit apoi o rugăciune. Dânsul a predat apoi steagul vicarului care l-a întins pe masa altarului. Steaua aurită, secera şi ciocanul depe steagul sovietic străluceau în lumina celor patru lumânări depe altar, iar corul a intonat imnul „Inainte, muncitori!" (adică Internaţionala), în timp ce vicarul, înconjurat de steagurile libertăţii printre care era şi steagul englezesc cu crucea sf. George, stătea într'o poziţie de evlavie cu capul aplecat înaintea altarului."

Pentru a sublinia şi mai mult această blasfemie şi a contribui într'o măsură şi mai mare la răspândirea bolşevismului în sânul poporului englez „News Chronicle" a dat publicităţii şi o fotografie a acestei ceremonii bolşevico-bisericeşti. Fotografia aceasta ne arată un preot îmbrăcat în ornate care se roagă în faţa unui altar împodobit cu un crucifix şi mai multe lumânări. Altarul e acoperit în întregime cu steagul roşu pe care se văd simboalele bolşevice: secerea şi ciocanul. Ziarul „News Chronicle" a aflat de bine să completeze această imagine care vrea să reprezinte simbolic înfrăţirea bisericii anglicane cu bolşevismul iudaic, cu reproducerea următorului pasaj dintr'o dispoziţie recentă luată de Stalin privitoare la pretinsa libertate religioasă din Uniunea Sovietelor:

„Libertatea muncii religioase şi libertatea propagandei antireligioase le sunt garantate tuturor cetăţenilor."

Sâmburele ateist al doctrinei bolşevice a constituit până nu de mult cel mai serios impediment în calea răspândirii bolşevismului în cercurile înalte ale porului englez. Iată însă că şi acest impediment a dispărut de acum. Bolşevicii au reuşit să-l înlature cu dibăcie şi să se apropie şi de aceste cercuri. Biserica anglicană şi poporul englez şi-au trădat astfel credinţa prin alianţa lor cu bolşevismul iudaic. In timp ce Statele Unite acaparează prin Roosevelt şi clica iudaică din spatele său tot mai multe teritorii de ale Imperiului Britanic, Uniunea Sovietică exercită prin Stalin şi clica jidovească din spatele său o influenţă spirituală din ce în ce mai puternică asupra poporului englez. Nimic nu ne învederează mai clar decăderea continuă a Imperiului Britanic ca aceste fapte care sunt cât se poate de impresionante şi semnificative.

VI. Bolşevizarea burgheziei engleze

Dar bolşevismul iudaic nu se răspândeşte din ce în ce mai mult numai în rândurile muncitorimii şi ale clerului ci şi în cele ale burgheziei engleze. Iată bunăoară reportajul publicat de ziarul „Frankfurter Volksblatt" din 1 Aprilie 1942 cu privire la bolşevizarea burgheziei engleze:

„Steaguri roşii pe Trafalgar-Square, secerea şi ciocanul la butoniera cetăţenilor britanici, afişe cu imaginea lui Stalin, Churchill şi Roosevelt pe străzile Londrei, iată semnele vizibile ale progresului pe care-l face bolşevismul în ultimul timp în Anglia. Corespondentul din Londra al unui ziar suedez a publicat de curând un reportaj asupra unei mari adunări populare ţinute la Londra, care s'a desfăşurat potrivit ideilor propagate de bolşevismul iudaic.

Faptul că acest meeting ţinut în inima capitalei britanice n'a stat sub conducerea unui bolşevic englez, ci sub cea a deputatului liberal P.L. Herabi e cât se poate de semnificativ. Prin acte ca acestea burghezimea britanică se identifică din ce în ce mai mult cu tendinţele bolşevizării. Corespondentul suedez precizează că pe soclul statuii Wilson erau lipite benzi de hârtie cu texte ca acestea: „Să se ridice interdicţia ziarului „Daily Worker"!" In spatele tribunei oratorilor se puteau vedea tablouri de ale lui Roosevelt, Churchill, Stalin şi Tschiang-Kai-Schek însoţite de steagurile naţionale ale fiecăruia. Pretutindeni fluturau steaguri roşii comuniste. Un foarte mare număr de participanţi purtau la butonieră embleme cu secerea şi ciocanul. Acei oratori culegeau aplauze mai frenetice care reprezentau idei bolşevice mai radicale. Unul dintre oratori şi-a încheiat cuvântarea cu cuvintele: „Ofensivă cu orice preţ! Ofensivă în anul acesta! Victorie în anul acesta!" La rostirea acestor cuvinte steagurile sovietice au prins a flutura, în timp ce mulţimea intona Internaţionala. Iată în ce măsură a pătruns bolşevismul iudaic în rândurile populaţiei britanice.

Până acum câtva timp Englezii se purtau cu gândul să lupte singuri împotriva unui destin aspru. Intre timp ei s'au aruncat cu totul în braţele unui aliat faţă de care nu s'au apropiat zeci de ani decât cu foarte mare precauţiune şi agitaţiei căruia s'au văzut siliţi să-i dea acum frâu liber."

Fapt este că iudaismului i-a reuşit să trezească în rândurile poporului englez o profundă admiraţie pentru bolşevism. Iar autorităţile britanice nu iau nici o măsură pentru a stăvili acest proces de bolşevizare, ci dimpotrivă caută să-l promoveze ori unde li-e cu putinţă.

In ziua de 2 Iulie 1942 a avut loc în Trafalgar-Square din Londra o mare adunare publică pentru reuşita căreia cercurile comuniste ale capitalei au făcut cea mai intensă propagandă. Astfel în metroul londoneze au fost lipite afişe mari care invitau publicul să participe cu mic cu mare la această adunare. Reclama care s'a făcut pentru această adunare a dat roade cât se poate de însemnate, căci la 26 Iulie 1942 vreo 100.000 de oameni au apărut la locul fixat pentru a cere crearea celui de al doilea front pentru despovărarea Uniunii Sovietelor şi a exercita astfel o puternică presiune asupra guvernului britanic. Această adunare s'a ţinut sub semnul secerei şi al ciocanului şi a steagurilor şi afişelor roşii. Jur împrejurul coloanei Nelson au fost instalate megafoane. Tablouri uriaşe care înfăţişau chipul lui Timoschenko şi Tschiang-Kai-Schek erau atârnate de aceeaşi coloană, fapt care învederează încă odată gradul de bolşevizare al Imperiului Britanic. Bineînţeles că Sovietele n'au scăpat nici această binevenită ocazie de a contribui, odată cu agitaţia pentru crearea celui de al doilea front, şi la răspândirea ideilor comuniste.

Adunarea a fost condusă de către Lawther, preşedintele sindicatului muncitorilor minieri, care a declarat că el aduce prin cuvântul său adesiunea integrală a muncitorimii miniere la crearea celui de al doilea front.

Adunarea aceasta a adresat şi o telegramă lui Churchill, în care i s'a cerut şi în scris împlinirea acestui desiderat.

Rezultatul adunării dela 26 Iulie 1942 a fost că toată Anglia a fost cuprinsă dintr'odată de o extraodinară agitaţie în favoarea creării celui de al doilea front. Iată cât de iscusit a ştiut să lucreze iudeobolşevismul în Anglia. Deputatul Sir Edwar Grigg a declarat bunăoară pe faţă că hotărîrea guvernului de a crea un „al doilea front" nu mai e un secret pentru nimeni. Evident că fixarea timpului şi a locului când şi unde urmează să se deschidă acest al doilea front, e de competinţa comandamentului militar. Deputatul independent Granville a susţinut în discursul său, ca să apeleze la poporul englez pentru întreprinderea „unei acţiuni nemijlocite." La fel şi deputatul independent Brown, ales în parlament în timpul din urmă, a cerut în faţa alegătorilor săi ca cel de al doilea front „să se creeze acum şi nu abia peste un an."

Cât de mult îi preocupă pe Englezi ideea de a despovăra printr'un al doilea front Uniunea Sovietelor se vede şi din cuvintele rostite de deputatul Brown la sfârşitul discursului său în care susţinea că „şi un eşec ar fi mai bun decât nimic."

Presa engleză publică apoi şi alte articole în care i se atrage atenţia oficialităţii asupra seriozităţii situaţiei depe frontul de Est şi a necesităţii crescânde a creării unui front de despovărare a Uniunei Sovietelor. Astfel unul dintre redactorii ziarului „Times" arată într'un articol eforturile enorme care le face Uniunea Sovietelor în acest război. Acelaşi ziar insistă într'un reportaj primit din Moscova asupra neliniştii şi nerăbdării oficialităţii sovietice, determinate de faptul că au trecut mai multe săptămâni dela încheerea convenţiei dintre Londra, Washington şi Moscova privitoare la necesitatea creării celui de al doilea front, fără ca guvernul britanic să fi trecut la înfăptuirea acestuia.

Astfel membrii guvernului britanic şi oficialitatea engleză stau sub presiunea continuă a oamenilor politici şi a presei de sub influenţa iudaismului mondial pentru a trece cât de curând la acţiunea de despovărare a Sovietelor. In acelaşi timp printr'o propagandă iscusită cercuri tot mai largi ale poporului englez sunt supuse influenţei ideologice bolşevice. Poporul englez se convinge el însuşi tot mai mult că forma sa de guvernământ e un anacronism care nu e în stare să facă faţă situaţiei şi propaganda comunistă se foloseşte de această stare psihologică pentru a-l convinge că numai bolşevismul mai poate salva Anglia. Numai aşa se poate explica faptul că de unde încă acum câţiva ani bolşevismul era disprefuit în cercurile largi ale poporului englez, astăzi a devenit un bun comun al întregului popor. Poporul englez care caută să se salveze acum prin bolşevism, e atât de narcotizat de propaganda comunistă, încât nici nu-şi mai dă seama de grozava primejdie care-l ameninţă.

VII. Ziua revoluţiei bolşevice, o zi de sărbătoare pentru poporul englez

In ziua de 7 Noemvrie 1942 Uniunea Sovietelor a sărbătorit cu un deosebit fast şi mult zgomot cea de a 25-a aniversare a revoluţiei bolşevice.

Această sărbătorire s'a încheiat în Moscova cu discursul lui Stalin în care a apelat la Aliaţi să deschidă imediat un al doilea front.

Nimic nu ne arată mai bine gradul de bolşevizare a Angliei ca faptul că ziua de 7 Noemvrie 1942, ziua revoluţiei sovietice, a fost proclamată de către guvernul englez ca sărbătoare naţională pentru Marea Britanie. Poporul englez se simte aşadară atât de strâns legat de Uniunea Sovietelor, încât a sărbătorit într'o formă cât se poate de festivă ziua în care sovietele de muncitori şi soldaţi au cucerit puterea în Rusia şi au pecetluit în felul acesta definitiv soarta Ţarului — vărul regelui Angliei — şi a întregii sale familii care, după cum se ştie, a fost asasinată cu o cruzime unică la ordinul unui Jidan. Prin această sărbătorire Marea Britanie s'a declarat în mod public solidară cu asasinii bolşevici. Astfel poporul englez e atât de infectat de otrava bolşevismului, încât nu mai vede nimic extraordinar în faptul de a fi participat la aniversarea revoluţiei bolşevice, ci dimpotrivă îşi face un titlu de glorie din faptul de a-şi exprima faţiş simpatia sa faţă de mişcarea bolşevică. Se prea poate ca guvernul britanic să fi reprezentat încă în anul 1941 punctul de vedere că alianţa sa cu Uniunea Sovietelor e absolut necesară din motive tactice şi să considere chiar această alianţă ca un act de deosebită abilitate diplomatică. Sovietele suferiseră enorme pierderi în teritorii, oameni şi material şi erau nevoiţi să suporte singuri toată apăsarea războiului. Iar guvernul britanic a crezut atunci că acordând comuniştilor englezi — care după părerea sa nu prezintă nici o primejdie — libertatea de manifestare, se va putea eschiva dela obligaţia contractată de a deschide un al doilea front şi că va satisface în felul acesta pretenţiile Sovietelor.

Dar iată că anul 1942 a dovedit că socotelile guvernului britanic au fost cu totul greşite, căci astăzi guvernul englez nu mai stăpâneşte situaţia, ci e prizonierul ei. Guvernul britanic trebuie să constate că între timp comunismul — pe care socotise că e bine să-l sprijine din motive tactice — a fost în-aşa măsură îmbrăţişat de poporul englez, încât acesta şi-a însuşit în întregime desideratele Sovietelor şi cere la rândul său cu atâta insistenţă crearea celui de al doilea front, încât guvernul se vede nevoit să cedeze unei asemenea insistenţe. Astăzi guvernul britanic nici nu mai e în situaţia de a stăvili curentul bolşevic din ţara sa, ci se vede dimpotrivă nevoit să facă mereu alte concesiuni mişcării comuniste, aşa încât această mişcare se poate acum desvolta în deplină libertate. Astfel se poate spune cu drept cuvânt că anul 1942 e anul ofensivei comuniste din Anglia, iar ziua de 7 Noemvrie 1942 constitue apogeul acestei ofensive, căci în această zi poporul englez şi-a manifestat pentru prima oară simpatia nefărmurită faţă de potentaţii moscoviţi ai căror asasinate sângeroase sunt unice în toată istoria lumii.

Aniversarea festivă a zilei revoluţiei bolşevice a avut loc în Empress Hall din Londra, în prezenţa ambasadorului iudeo-bolşevic Maisky, când s'a reprezentat şi o piesă de „slăvire a Uniunii Sovietice". Muncitorii care au bătut în fabricele de muniţii recordul prin hărnicia lor şi marinarii cărora le reuşise să parcurgă cu bine calea — atât de periclitată de submarinele germane — prin Marea Inghetată până'n Uniunea Sovietelor, au ocupat la această festivitate „locurile de onoare". Aşadară chiar şi sub raportul aspectului exterior serbarea din Londra nu s'a deosebit întru nimic de cea din Moscova. La această sărbătorire au luat parte şi câteva detaşamente ale armatei britanice şi aliate, cât şi ale serviciului muncii. Mai e oare nevoie să amintim că toate discursurile rostite cu acel prilej au constituit de fapt o apologie a Uniunii Sovietelor şi a bolşevismului?

Intr'un parc sportiv a avut loc o serbare populară la care a participat o mare mulţime de oameni. La această serbare au participat şi reprezentanţii guvernului britanic şi a tuturor guvernelor de emigranţi din Londra, cât şi ai Corpului diplomatic. In fruntea tuturora se afla şi de astă dată ambasadorul iudeobolşevic Maisky. Cu acel prilej a avut loc şi o paradă organizată cu concursul trupelor britanice şi aliate, la care au participat şi reprezentanţii diferitelor asociaţii cât şi muncitorii dela fabricile de armament. Partea muzicală a fost executată de o orchestră militară, iar un mare număr de artişti dramatici şi cântăreţi au avut grijă să distreze publicul. Un cunoscut artist dramatic a citit în traducere un pasaj din discursul rostit de Stalin în aceeaşi zi la serbarea similară din Moscova.

Ambasada sovietică din Londra a organizat o recepţie la care a fost invitat un cerc mai restrâns de personalităţi. Evident că şi aici au fost prezenţi membri de ai guvernului britanic şi ai guvernelor de emigranţi, cât şi ai Corpului Diplomatic, precum şi ofiţeri din diferite arme. Ambasadorul Maisky şi soţia sa au primit musafirii într'un salon unde atârna un mare portret al lui Stalin. Această recepţie organizată de ambasadorul unui stat „proletar şi ţărănesc" a fost atât de fastuoasă, încât l-a făcut pe un reprezentant al presei străine să afirme în reportajul său, că ea îi aminteşte „de o mare recepţie din timp de pace din palatul Buckingham". Desigur că bolşevicii se folosesc de asemenea prilejuri numai pentru a contribui la răspândirea bolşevismului în masele largi ale societăţii şi ale înaltei aristocraţii engleze.

Dar punctul culminant al propagandei bolşevice din Anglia l-a atins ziua de 7 Noemvrie prin numeroase meetinguri de proslăvire a Uniunii Sovietelor şi'n apelurile făcute pentru aşa numitele campanii de producţie după modelul sovietic. Niciodată nu i s'a dat în Anglia agitaţiei bolşevice atâta libertate ca la serbările oficiale şi neoficiale ale acestei zile de 7 Noemvrie 1942. Până şi fostul ministru britanic al producţiei Lordul Beaverbrook a luat parte la acele festivităţi şi a făcut cu acel prilej o mărturisire de credinţă care l-ar fi onorat şi pe cel mai aprig agitator bolşevic. In declaraţia dată cu acel prilej. Lordul Beaverbrook a afirmat că Sovietele „au dat un alt curs războiului şi au asigurat viitorul omenirii".

Numeroase întreprinderi industriale au organizat adevărate campanii de producţie, pentru executarea cărora au fost create după modelul bolşevic aşanumite

brigăzi de şoc. Vedem aşadară că industria britanică de războiu lucrează de acum după metode sovietice. In vederea stimulării energiilor muncitoreşti din industria armamentului, au fost lipite cu săptămâni de zile înainte de 7 Noemvrie diferite afişe care reprezentau chipuri de muncitori şi muncitoare bolşevice, care urmau să le servească muncitorilor englezi drept model de conştiinciositate şi hărnicie. Un asemenea afiş, reprodus de ziarul „Daily Mail", ne înfăţişează o lucrătoare sovietică care şi-a legat capul cu o basma pentru a-l feri de praf. Această imagine e însoţită de următorul text: „Muncitoare engleză, acopereţi capul, aşa cum o face această soră a ta din Rusia". Fireşte că depe acest afiş, în care lucrătoarea engleză trece drept "soră" a celei sovietice, nu putea să lipsească secerea şi ciocanul.

Se înţelege dela sine că presa britanică n'a neglijat nici ea ziua de 7 Noemvrie, ci i-a consacrat numeroase articole de fond, proslăvind în toate regimul bolşevic. Astfel ziarul „Times" vede în menţinerea şi desvoltarea relaţiilor anglo-sovietice „bazele politicei europene de acum şi de viitor", pentru ca la sfârşitul consideraţiilor sale să afirme pur şi simplu că în Anglia nu sunt decât grupe mici şi neînsemnate care se mai opun la o colaborare integrală cu Uniunea Sovietelor şi că deci procesul de bolşevizare a Angliei e doar o chestie de timp.

Astfel nu încape nici o îndoială că ziua de 7 Noemvrie poate fi considerată ca o piatră de hotar în procesul bolşevizării Angliei. Evenimentele petrecute atunci şi de atunci încoace în politica internă a Angliei ne dau impresia că poporul englez e direct obsedat de ideea de a transforma Anglia într'o republică sovietică.

VIII. Bolşevizarea Imperiului Britanic

Faptul că Uniunea Sovietelor s'a socotit îndreptăţită să intre în relaţii diplomatice directe cu Canada, Australia şi Africa de Sud constitue şi el o dovadă a politicei independente pe care intenţionează s'o inaugureze Sovietele în aceste provincii ale Marei Britanii. Că această politică nu urmăreşte de fapt altceva decât bolşevizarea acestor provincii e un lucru de sine înţeles. Jidanii sovietici socot anume că planurile de bolşevizare se pot mai uşor aplica la faţa locului decât dacă sunt dirijate tocmai din Londra. De aceea ei s'au arătat a fi destul de abili pentru a-şi împărţi „domeniul de activitate" în sectoare, iar guvernul britanic care e cu mult prea slab pentru a se împotrivi bolşevizării ţării sale, nu e în măsură să zădărnicească aceste planuri ale reprezentanţilor diplomaţiei sovietice din Canada, Australia şi Africa de Sud. Cât de puternică este acum influenţa pe care o exercită Moscova asupra Marei Britanii se vede şi din ridicarea interdicţiei partidului comunist din India, decretată de către vice-regele Indiei, Lordul Linlithgow, şi acordarea deplinei libertăţi de propagandă comuniştilor indieni.

Lordul Linlithgow, vice-regele Indiei, a ridicat la începutul lui Iulie 1942 interdicţia decretată încă din 1934 a fiinţării şi activităţii partidului comunist din India, acordându-i acestuia în acelaşi timp o deplină libertate de întrunire şi propagandă. La ordinul guvernului britanic din India, un mare număr de şefi comunişti indieni care fuseseră condamnaţi la pedepse grele, au fost între timp eliberaţi şi sunt acum în situaţia de a agita din nou masele potrivit directivelor ce le primesc din partea Iudeilor bolşevici din Moscova. La fel şi presa comunistă din India poate să apară de acum nestânjenită. O declaraţie publicată cu acest prilej de guvernul britanic al Indiei arată că partidul comunist s'a obligat — printr'o circulară adresată membrilor săi — să-şi schimbe atitudinea din trecut. Conducerea partidului comunist din India recunoaşte acum că actualul războiu e „un războiu al poporului", în care poporul indian trebuie să facă cauză comună „cu celelalte popoare iubitoare de libertate". Partidul comunist e gata să participe cu toate forţele sale la acest „războiu al poporului".

Guvernul indian şi-a exprimat deosebita sa satisfacţie că partidul comunist indian e gata să facă toate eforturile pentru a sprijini războiul Marei Britanii. De aceea guvernul va oferi partidului comunist toate posibilităţile — zice declaraţia — de a-şi înfăptui planurile privitoare la campania de lămurire a poporului indian asupra ţelurilor urmărite prin acest războiu.

Iudaismul mondial socoate să poată înăbuşi cu ajutorul comuniştilor indieni mişcarea pentru libertatea Indiei şi se poartă cu gândul să bolşevizeze toată India.

Procesul de bolşevizare a Angliei nu s'a localizat pe teritoriul insulelor engleze, ci s'a întins şi asupra celorlalte părţi ale Imperiului Britanic. Lisabona a anunţat la 2 Octombrie 1942 că premierul statului canadian Ontario Hepburn şi procurorul general al statului au trimis o telegramă ministrului de justiţie al Canadei, prin care acesta e rugat să dea drumul tuturor comuniştilor deţinuţi încă în închisorile canadiene. Această intervenţie e motivată cu pretextul că din Iuni 1940 — data desfiinţării forţate a partidului comunist — şi până acum situaţia politică s'a „îmbunătăţit în mod simţitor".

Ca urmare a acestei intervenţii, ministrul de justiţie al Canadei St. Laurent a hotărît la 7 Octombrie 1942 încetarea urmăririi secretarului partidului comunist canadian Tim Buck şi a altor 16 comunişti. Impotriva acestor comunişti exista de ani de zile un ordin de internare. Ei însă au refuzat să se supună ordinului, s'au ascuns şi n'au putut fi prinşi. Când au avut siguranţa că nu li se mai poate întâmpla nimic, s'au pus la dispoziţia poliţiei pentru „a contribui la promovarea războiului".

La 15 Octombrie 1942 s'a anunţat din Berna că Uniunea Sovietelor a reluat relaţiile diplomatice cu dominioanele britanice. Pentru Canada a fost numit ca ambasador al Uniunei Sovietice Feodor Gussew. El a fost primit în audienţă de către premierul canadian Mackenzie King. Aşadară încetarea urmăririi comuniştilor canadieni a fost doar preludiul reluării relaţiilor diplomatice cu Uniunea Sovietelor.

In Australia partidul comunist fusese interzis de doi ani. După cum s'a anunţat din Geneva la 15 Octombrie 1942, ziarul „Daily Mail" a publicat un reportaj din Melbourne potrivit căruia trimiterea unei misiuni militare la Moscova şi recunoaşterea legală a partidul comunist din Australia a dus la reluarea relaţiilor diplomatice dintre Australia şi Uniunea Sovietelor, fapt care a şi fost confirmat între timp în mod oficial de către ministrul de externe australian Evatt. Primul ministru plenipotenţiar australian la Kuibyschew a devenit un deputat al parlamentului statului Victoria, cu numele de William Slater, iar Sovietele l-au trimis la Canberra pe Andrei Petrowitsch Vlassow, „un sindicalist încercat" de 37 de ani.

Aşa stau lucrurile şi în celelalte părţi ale Imperiului Britanic. Pretutindeni sunt puşi mai întâi în libertate agitatorii bolşevici, apoi se ridică interdicţia partidului comunist, asigurându-se bolşevicilor totodată deplină libertate de întrunire şi propagandă, şi în sfârşit se reiau şi legăturile diplomatice cu Uniunea Sovietelor. La ce rezultat pot să ducă asemenea măsuri poate să-şi imagineze oricine. Moscova a înţeles să se folosească de o asemenea stare de lucru pentru a intensifica propaganda bolşevică în Canada, Australia, Africa de Sud şi'n Indii. Ţările acestea sunt inundate acum de agenţi bolşevici care caută să câştige poporul pentru ideile lor. Ei se dedau la o propagandă nemaipomenită la întruniri, în presă şi'n emisiuni radiofonice. Astfel în Africa de Sud, bunăoară, mai ales populaţia neagră e expusă acestei propagande. Oratorii comunişti nu se mai simt obligaţi să-şi impuie oarecari restricţiuni în discursurile lor, ci urmează în mod absolut liber directivele primite din Moscova. Peste întregul Imperiu Britanic — întrucât mai există un asemenea imperiu — valurile propagandei bolşevice se revarsă fără încetare şi ameninţă să înfăptuiască planurile iudaismului mondial de totală bolşevizare. Iar Anglia care se preocupa înainte vreme atât de mult de politica dusă de dominioanele şi coloniile sale, nu se opune de loc acestei sigure bolşevizări a imperiului său. Dar chiar dacă ar voi să se împotrivească, ea nu mai e în stare să se opună planurilor iudaismului mondial, atât de măcinată e puterea ei lăuntrică de către propaganda sovietică.

IX. Avertismentele sporesc

In rândurile de mai sus n'am dat decât câteva exemple. Ele sunt însă în măsură să-i dea şi celui profan o imagine destul de clară asupra rapidităţii cu care se răspândeşte bolşevismul în Anglia şi a măsurii în care poporul englez a şi căzut pradă propagandei roşii. E adevărat că şi'n Anglia s'au găsit bărbaţi care, recunoscând primejdia de moarte în care a ajuns ţara lor, au atras atenţia poporului asupra acestei primejdii, dar glasul lor a sunat în pustiu.

Astfel ziarul „Socialdemokraten" din Stockholm a publicat în numărul său din 19 Octombrie 1942 un reportaj asupra unei cuvântări ţinute de ministrul britanic al muncii Ernest Bevin la congresul Uniunii Generale a Muncitorilor. In discursul său Bevin s'a îndreptat cu toată energia împotriva comuniştilor englezi care tind să bolşevizeze toată Anglia. Ministrul britanic al muncii a blamat în cuvinte aspre maşinaţiunile comuniştilor englezi de astăzi, care se bucură de atâtea privilegii. El a amintit şi de atitudinea comuniştilor englezi înainte de intrarea Uniunii Sovietelor în războiu şi a deplâns faptul că ei au făcut pe atunci tot ce au putut pentru a diminua producţia de războiu a Angliei.

„Lucrul acesta nu i-l voiu ierta până la moarte" a exclamat plin de revoltă ministrul Bevin. „Oricât de important ar fi aportul lor de atunci încoace şi oricât de însemnate ar fi eforturile lor şi de acum încolo, eu totuşi nu voiu putea niciodată ierta atitudinea ce au adoptat-o într'un timp când eram avizaţi numai la puterile noastre şi când erau în joc viaţa şi libertatea poporului englez."

Acest discurs al ministrului Bevin constitue fără îndoială una dintre cele mai grave acuzaţiuni care le-au fost făcute comuniştilor englezi în timpul din urmă. Evident că această cuvântare n'a schimbat întru nimic situaţia, căci procesul de bolşevizare a Angliei îşi urmează fără încetare cursul firesc şi nu poate fi oprit în loc de nişte vorbe oricât adevăr ar cuprinde ele şi oricât de energice ar fi.

Astfel fapt este că Anglia priveşte neputincioasă la răspândirea rapidă a bolşevismului la ea acasă. Iar dacă se şi găsesc uneori bărbaţi şi partide care să atragă atenţia asupra enormei primejdii care rezultă din colaborarea anglo-bolşevică, atunci ajung în situaţia paradoxală de a primi reproşuri din partea partidului comunist englez, că sunt lipsiţi de patriotism şi sunt acuzaţi pe lângă aceasta de trădare — cum i s'a întâmplat de curând şi partidului labourist.

Conducerea partidului labourist a dat acum câtva timp o declaraţie în care constată că nu e câtuşi de puţin dispusă de a colabora cu partidul comunist din Anglia şi-şi avertiza membrii, ca să se ferească de a da concursul comitetelor anglo-sovietice.

Această declaraţie a primit o replică aspră din partea secretarului general al partidului comunist din Anglia Harry Pollitt. Iată în ce ton a înţeles să-i răspundă Pollitt: „Declaraţia partidului labourist nu e decât un atac camuflat împotriva celui de al doilea front. Ea e în acelaşi timp şi un atac îndreptat de fapt împotriva Uniunii Sovietelor; ca constitue apoi o încercare grosolană de a semăna discordia între poporul englez, american şi cele ale dominioanelor — şi poporul sovietic. Intregul document nu e decât o lamentabilă dovadă a unui total faliment politic. Dar popoarele Europei şi ale întregii lumi ştiu ce datoresc Uniunii Sovietelor."

La sfârşit Pollitt declară că partidul comunist va ştie să-i dea partidului labourist răspunsul cuvenit. Partidul comunist îşi va intensifica şi mai mult activitatea, el va ştie să-i câştige de partea sa pe vechii muncitori organizaţi în partidul labourist şi-şi va spori propaganda printre membrii parlamentului, ai sindicatelor şi ai celorlalte asociaţii.

Şi ziaristul englez Egerton Clarke a atras — într'un articol apărut de curând în „Weekly Review" — atenţia concetăţenilor săi asupra agitaţiei pe care o fac comuniştii în rândurile trupelor engleze şi coloniale fără să întâmpine în aceste vremuri excepţionale nici o rezistenţă serioasă. Clarke găseşte cuvinte de adâncă îngrijorare faţă de această stare de lucruri şi avertizează poporul englez să nu se potrivească propagandei sovietice care se face făţiş prin presă, radio, film, cărţi şi broşuri. Această campanie comunistă, declară Clarke în continuare, nu numai că nu e combătută, ci dimpotrivă se bucură de tot concursul autorităţilor, ba până şi al Foreign Office — lui. In asemenea condiţiuni nu e de mirare că bolşevismul integral, inspirat şi nutrit de iudaism, se răspândeşte repede şi pune stăpânire pe toată ţara.

Egerton Clarke îşi termină articolul cu aceste cuvinte semnificative:

„E timpul suprem ca să se treacă oficial şi public la fixarea şi recunoaşterea unei precise deosebiri dintre Uniunea Sovietelor, care în calitatea sa de aliată are tot dreptul să aspire la tot concursul nostru, şi comunismul marxist, care e şi trebuie să rămână duşmanul nostru de moarte."

Dar oricât de îndreptăţite ar fi avertismentele pe care le adresează Egerton Clarke poporului englez, ele sunt totuşi lipsite de eficacitate, deoarece opinia publică şi autorităţile engleze plutesc de acum cu mult prea adânc în apele bolşevice, decât să mai poată acorda vreo importanţă unor avertismente isolate ca cele arătate mai sus. Procesul de bolşevizare a poporului englez e cu mult prea înaintat, decât ca acest popor să se mai poată lepăda de otrava care i s'a injectat.

X. Tendinţa de bolşevizare a Angliei

Ţinând seama de stagiul înaintat de bolşevizare în care a ajuns Anglia, iudaismul se simte de pe acum stăpân pe situaţie. De aceea nu trebuie să ne mire constatarea triumfală pe care o face cunoscutul ziar iudeo-american „Life" într'un articol publicat sub titlul de „Anglia îndrăgeşte Uniunea Sovietelor", că Anglia s'a dat cu totul în braţele bolşevismului.

Ziarul constată că Englezii îi simpatizează acum pe bolşevici fără nici o reticenţă. Presa engleză publică acum imagini care cu ani mai înainte n'ar fi putut apărea. La desvelirea monumentului lui Stalin, o capelă militară a cântat Internaţionala, în timp ce un detaşament din miliţia engleză prezenta onorurile. Dacă pe ecranul vreunui cinematograf londonez apare chipul lui Stalin, atunci publicul izbucneşte în aplauze furtunoase. Fulare cu imaginea secerei şi a ciocanului au devenit acum în Anglia articole foarte căutate până şi de doamne din înalta societate. Mormântul lui Karl Marx din cimitirul londonez Highgate e acoperit în permanenţă de o imensă mulţime de flori. „Life" mai constată că'n toate clădirile publice din Londra şi'n prăvăliile de lux din cartierul de Vest al metropolei engleze au fost aşezate, ca semn al deplinei înfrăţiri, steaguri sovietice, britanice şi americane. Internaţionala, interzisă odinioară, e cântată acum pretutindeni.

Vechiul bolşevic şi ambasador sovietic Maisky a fost proclamat membru de onoare al clubului St.-James şi trece azi în Londra drept „arbitrul eleganţei nr. 1". Unul dintre exemplele cele mai impresionante care ne arată faza înaintată pe care a atins-o propaganda bolşevică în Anglia e — după cum afirmă „Life" — discursul rostit de Maisky cu ocazia conferirii unor decoraţii ofiţerilor aviaţiei engleze. Maisky a declarat cu acel prilej aviatorilor englezi că Ordinul cu care au fost decoraţi îi îndreptăţeşte să primească din partea guvernului sovietic o rentă de stat scutită de impozit şi să călătorească gratuit pe căile ferate sovietice.

Acestea sunt constatările revistei iudeo-americane „Life" despre faza înaintată a bolşevizării Angliei.

Dar aproape de necrezut e faptul că nu numai muncitorii întreprinderilor industriale, nu numai clerul şi burghezia, ci şi până şi cercuri largi din nobilimea engleză s'au molipsit de microbul roşu. Astfel bunăoară ediţia transoceanică a ziarului „Daily Mail" (Overseas Daily Mail) din 10 Ianuarie 1942 ne arată că şi nobilimea engleză socoate că viitorul îi aparţine exclusiv bolşevismului. Iată într'adevăr ce putem citi în acest număr al numitului ziar sub semnătura semandicoasei Marquess of Donegall:

„Cred că Ruşii sunt singurul popor care după exterminarea poporului german va mai fi în stare să restabilească o ordine în Europa." („I Think that the only people, who will be able to restore any kind of order in Europe after the massacre of the German people has quietened down are the Russians").

„Se prea poate ca să treacă ani de zile până atunci. Dar până la urmă tot se vor crea Statele Unite Sovietice ale Europei." („But of the end of there should emerge a workable Soviet United States of Europe.")

Vedem aşadară că o femee din înalta aristocraţie engleză înţelege să reprezinte şi să aprobe făţiş şi în faţa opiniei publice planurile urzite de iudaismul mondial cu privire la bolşevizarea Europei. Marquess of Donegall nu socoate numai că bolşevizarea Europei e o fatalitate inevitabilă, dar vede în această bolşevizare o nobilă ţintă a întregului popor englez.

Credem că toate acestea ne dovedesc în deajuns că poporul englez a capitulat în întregimea sa în faţa bolşevismului iudaic. Poporului englez i-a fost dat să constate în cursul acestui războiu că guvernul său n'a putut face faţă situaţiei şi că armata sa a suferit o înfrângere după alta. Presa iudaică s'a folosit cu dibăcie de această stare psihologică a poporului englez şi l-a bombardat, cu deosebire în cursul iernii 1941/42, cu ştiri bombastice despre aşa zisele victorii pe care le-ar fi dobândit armata sovietică asupra armatei germane şi aliaţilor acesteia. Astfel poporul englez a ajuns pe negândite la părerea că eşecul permanent al Angliei pe toate fronturile de luptă nu se poate explica decât prin insuficienţele sistemului britanic de guvernământ care e depăşit de vremuri şi nu mai corespunde necesităţilor de azi. Sprijinindu-se pe partidul comunist englez şi pe numeroşii simpatizanţi şi cointeresaţi ai acestuia, iudaismul îi sugerează tot mai mult poporului englez că nu va putea dobândi vreo victorie în viitor decât dacă va ştie să înfăptuiască în intern reforme radicale după modelul celor realizate în Uniunea Sovietelor şi dacă poporul englez însuşi se va da cu totul de partea bolşevismului.

Desfăşurarea evenimentelor politice din Marea Britanie ne arată destul de limpede că poporul englez e dispus să urmeze fără şovăire calea ce i-a fost indicată de către iudaismul mondial.

(Serviciul Mondial)

Abonamentul: pe jumătate de an 3 RM, pe un an 6 RM; pentru România: pe jumătate de an 100 de lei, pe un an 200 de lei. A se menţiona ediţia în limba dorită. / Plăţi: în Germania la: Dresdner Bank, Depositenkasse H, Frankfurt a. M., sau Postscheckkonto Frankfurt a. M. nr. 6201; în România la: Rumänische Bankanstalt, Bucureşti, str. Lipscani 31-33, pentru Dresdner Bank, Frankfurt a. M. Conto nr. 49537; în Ungaria la: László Levatich, Postsparkassenkonto nr. 40703, Budapesta; în Danemarca la: Kopenhaga, Postscheckkonto nr. 24905; în Suedia la: Stockholm, Postscheckkonto nr. 4277. / Reproducerea permisă şi chiar dorită, dar numai cu menţionarea sursei (Welt-Dienst, Frankfurt a. M.) şi trimiterea a 3 exemplare justificative.